

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **B. S.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2020, čj. OAM-206/ZA-ZA11-ZA10-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, podle kterého je žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a proto bylo řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona.
- 2. Součástí žaloby byl také návrh na přiznání odkladného účinku a žádost o ustanovení zástupce. Oba tyto návrhy soud zamítl usneseními ze dne 13. 7. 2020, čj. 1 Az 29/2020-16, resp. ze dne 28. 8. 2020, čj. 1 Az 29/2020-20.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce ve stručné žalobě namítl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení, Celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat v souladu s právním řádem.
4. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě je naplněn azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť jako důvod své žádosti uváděl strach z pronásledování jeho a jeho rodiny ze strany státních orgánů Čečenska (Ruska). V Groznem (Čečenská republika) působil jako duchovní.
5. Dále je žalobce přesvědčen, že v jeho případě je naplněn azylový důvod podle § 13 zákona o azylu, k čemuž odkázal na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 18. 5. 2017, kterým bylo vysloveno osvojení nezletilého M. A. Jeho syn a jeho manželka získali v ČR azyl. Jeho syn je vážně nemocen, trpí mikrocefalií a spastickou kvadruparesou, o syna neustále pečuje a vozí jej do stacionáře. Ve společném pobytu jim brání pouze uložený zákaz pobytu. Proto se žalobce důrazně ohradil proti závěru žalovaného, že rozhodnutím o správním vyhoštění nebudou ohroženy ani poškozeny jeho rodinné vztahy ani soukromý život. K tomu žalobce odkázal na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), na čl. 16 Všeobecné deklarace lidských práv (dále jen „Deklarace“), a čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (dále jen „Pakt“), z kterých plyne povinnost ČR plnit tam stanovené závazky.
6. Žalobce dodal, že je vysokoškolsky vzdělaný a má kvalitní zaměstnání, proto je finančně schopen zajistit svou rodinu a nebyť zátěží pro ČR. Přestože v žalobě dále uvedl, že svou žádost doplní bez zbytečného odkladu, nejpozději ve lhůtě 30 dnů, nikdy již další vyjádření soudu nezaslal.
7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve svém vyjádření nejdříve stručně shrnul průběh předchozího a dosavadního řízení o žádostech žalobce o mezinárodní ochranu. K žalobním námitkám uvedl, že z žaloby není zřejmé, jakých konkrétních vad se měl žalovaný dopustit.
9. K námitce týkající se splnění podmínek podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že z žaloby není zřejmé, zda se žalobce řadí k nějaké sociální skupině, či zda zastává určité politické názory. Velmi obecné tvrzení o jeho strachu z pronásledování přitom bylo podrobně vypořádáno v rozhodnutí o jeho první žádosti. Žalovaný dodal, že si pro řízení o opakované žádosti obstaral aktuální informace o zemi původu žalobce a porovnal je s informacemi, které shromáždil k žádosti předchozí.
10. S námitkou splnění podmínek podle § 13 téhož zákona se žalovaný neztotožnil, neboť nebyla splněna podmínka trvání manželství před udělením azylu žalobcově manželce (tj. před 19. 8. 2004), ani podmínka nezletilého rodinného příslušníka – osvojeného syna, který se narodil 16. 1. 2000, a tudíž již byl zletilý.
11. K citaci norem mezinárodního práva týkajícího se rodinného a soukromého života žalovaný uvedl, že porušení pobytového režimu na území ČR, díky kterému bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, nemůže být zhojeno udělením některé z forem mezinárodní ochrany.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Soud k projednání věci nařídil jednání na den 25. 10. 2021, neboť žalobce takové projednání věci v žalobě výslovně požadoval. Soud k tomuto účelu též na žádost žalobce ustanovil tlumočníci do jazyka ruského a naopak usnesením ze dne 2. 9. 2021, čj. 1 Az 29/2020-27. Žalobce se však bez předchozí řádné a včasné omluvy k jednání soudu nedostavil. Tuto skutečnost soud před zahájením jednání ověřoval u administrativní kanceláře soudního oddělení 1 Az, a dále na podatelně soudu s negativním výsledkem. Protože však soud neshledal důležité důvody ve smyslu § 50 s. ř. s. k odročení jednání, neboť žalobce v žalobě ani žalovaný při jednání nenavrhovali provedení žádných důkazů, a dle názoru potřeba dokazování nevystala ani na základě skutečností doložených ve správním spise, postupoval soud dle § 49 odst. 3 s. ř. s. a věc rozhodl v nepřítomnosti řádně předvolaného žalobce.
14. Žalovaný při jednání setrval na svém písemném stanovisku a procesních návrzích.
15. Při posuzování věci vycházel soud z následující právní úpravy.
16. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
17. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona *[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
18. Podle § 25 písm. i) citovaného zákona *[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
19. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu, zejména s obsahem napadeného rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
20. V daném případě žalobce brojí proti rozhodnutí, kterým bylo o jeho žádosti rozhodnuto jako o nepřijatelné, a z toho důvodu žalovaný řízení o žádosti zastavil. Tato skutečnost má vliv na rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v těchto případech se soud nemůže zabývat věcným posouzením samotné žádosti o mezinárodní ochranu, ale toliko splněním podmínek pro zastavení řízení. Tento závěr učinil i Nejvyšší správní soud (NSS) např. v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, v němž se zabýval otázkou přezkumu rozhodnutí v situaci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako nepřijatelná podle § 10a písm. e) tehdy platného znění tohoto ustanovení

zákonu o azylu, a řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. NSS v citovaném rozsudku uvedl, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“ Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc.

21. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal dne 3. 3. 2020 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce k důvodům své druhé žádosti v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 6. 3. 2020 uvedl, že tak činí z důvodu legalizace pobytu. Když přijel poprvé, měl pouze náboženský oddací list, poté v ČR dne 12. 12. 2014 uzavřel s manželkou, paní A. Š. A, státní příslušnost R., oficiální sňatek (*manželce byl udělen dne 14. 9. 2004 azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu – pozn. soudu*). V ČR má též adoptovaného syna, nar. 16. 1. 2000, státní příslušnost R., ten má zde udělen humanitární azyl (*a je synem jeho manželky – pozn. soudu*). Kdyby dostal v ČR nějaký jiný legální pobyt, o mezinárodní ochranu by nežádal. Manželka je nemocná, chodí často k lékaři, ale žalobce neví, čím vším trpí. Kvůli tomu se ona nemůže starat o postiženého syna, žalobce proto zde chce zůstat a starat se o ně. Jiné důvody žádosti nemá.
22. K posouzení přípustnosti žádosti žalobce si žalovaný obstaral též podklady z předchozího řízení ve věci první žádosti žalobce ze dne 30. 9. 2014 o mezinárodní ochranu. Žalobce k důvodům své žádosti tehdy uváděl, že chce v ČR žít se svou rodinou – manželkou a jejím synem, kterým byl v ČR udělen azyl, a dále, že ve vlasti působil jako duchovní a nemohl prezentovat své názory (viz kopie pohovoru k první žádosti ze dne 6. 10. 2014). O první žádosti žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 4. 2015, čj. OAM-490/ZA-ZA15-ZA04-2014, tak, že žalobci mezinárodní ochranu v žádné z jejich forem neudělil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 4. 2015. Po dalším složitějším procesním vývoji zdejší soud žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl rozsudkem ze dne 11. 4. 2019, čj. 2 Az 12/2015-102. Uvedený rozsudek potvrdil též Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudkem ze dne 22. 1. 2020, čj. 6 Azs 109/2019-74.
23. Soud s ohledem na zjištěný skutkový stav doložený v předloženém správním spisu dospěl k následujícím právním závěrům.
24. V daném případě je mezi účastníky sporné, zda žalobce uváděl takové důvody své opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kterými byl žalovaný povinen se věcně zabývat, a nikoliv je odmítnout se závěrem o nepřipustnosti opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
25. Ustanovení § 10a bylo do zákona o azylu o písm. e) doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností od 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou ČR provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany

podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Opakované žádosti tak nejdříve podléhají předběžnému posouzení, kdy je posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka ve smyslu evropských předpisů, zejména ve smyslu směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Ze znění citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost ve smyslu shora uvedeném věcně projednat:

1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.
26. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Smyslem a účelem § 10a písm. e) zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu, aby za splnění zákonem stanovených podmínek nemusel meritorně projednávat opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stanovené podmínky mají garantovat, že správní orgán bude povinen věcně přezkoumat jen ty opakované žádosti, které mají určitou přidanou hodnotu, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předcházející, a na druhé straně rovněž mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65).
27. Jak vyplynulo ze stručné rekapitulace obsahu správního spisu výše (viz body 21. a 22.), důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu nelze považovat za tzv. nové skutečnosti, které jsou prvním z předpokladů pro meritorní projednání opakované žádosti o mezinárodní ochranu téhož žadatele. V obou případech žalobce uváděl jako důvod žádosti snahu o sloučení s rodinou a o legalizaci svého pobytu v ČR, a dále své údajné problémy z důvodu, že ve vlasti působil jako duchovní. Z uvedeného tedy jasně vyplývá, že důvody první žádosti se v uvedené části shodují s těmi, které uvádí žalobce i nyní, přičemž žalovaný je tehdy vyhodnotil jako nedůvodné.
28. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b), případně podle § 13 zákona o azylu. Těmito otázkami se podrobně žalovaný zabýval v rozhodnutí o první žádosti žalobce ze dne 2. 4. 2015, čj. OAM-490/ZA-ZA15-ZA04-2014.
29. Žalovaný se k posouzení splnění podmínek podle § 12 zákona o azylu vyjádřil na str. 4 až 6 citovaného rozhodnutí, které je součástí správního spisu. Pokud jde o písmeno b) citovaného ustanovení, žalovaný k tomu uvedl, že žalobce během správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, z níž by mohl dovodit, že v případě návratu do vlasti bude terčem adresného zájmu státních orgánů své vlasti či jiných skupin ze strany tohoto státu podporovaných. K náboženským aktivitám žalobce žalovaný konkrétně uvedl, že k slovnímu a fyzickému útoku v městitě došlo v jednom případě a z toho nelze dle jeho názoru dovozovat splnění podmínek § 12 písm. b) citovaného zákona. Další zmiňované

incidenty z let 1997 a 2005, které žalobce později časově zpochybnil, žalovaný hodnotil tak, že nedosáhly takové intenzity a systematickosti, aby v žalobci mohly v zásadní míře vyvolat silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti. Nedošlo k zásahu do jeho integrity, důstojnosti, náboženského či soukromého života. Žalobce až do odchodu ze své vlasti v roce 2014 působil v mešitě, a dále, pracoval též jako architekt na městském úřadě v Groznm. Kdyby státní orgány proti němu chtěly vyvíjet perzekuci, byl by tak pro ně snadným terčem, žalobce se však v tomto ohledu nezmínil o žádném omezování. Žalovaný neshledal jako podporující verzi žalobce ani dodatečně předložené podklady, po seznámení se s podklady pro rozhodnutí – všechny tyto podklady se týkaly útoku na duchovní v Severním Kavkazu, žádný z nich se však v daném rozmezí 2009 až 2014 nestal na území Čečenska, v místě žalobcova pobytu, kdy z počtu zjištěných útoků je navíc patrné snižování.

30. Na str. 5 a 6 citovaného rozhodnutí žalovaného o první žádosti žalobce žalovaný uvedl, že žalobce nesplňuje ani podmínky podle § 13 zákona o azylu, neboť jeho současné manželce, s níž uzavřel sňatek 12. 12. 2014, byla mezinárodní ochrana udělena rozhodnutím ze dne 14. 9. 2004, tj. dříve, než spolu uzavřeli manželství, a navíc podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, tedy za účelem sloučení rodiny, nikoliv podle § 12 nebo 14 zákona o azylu, jak vyžaduje zákon.
31. S těmito závěry se jednoznačně ztotožnil i NSS v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, týkajícího se žalobce, konkrétně v bodech [19] až [23], na které soud pro stručnost odkazuje. Z uvedeného je zřejmé, že totožné námitky žalobce již byly jednou věcně vypořádány a nebyly shledány důvodnými. Ze shromážděných podkladů ve správním řízení o nyní posuzované *opakované* žádosti žalobce přitom vyplynulo, že situace v zemi původu žalobce se od ukončení řízení o jeho předchozí žádosti nezměnila způsobem, který by odůvodňoval nové projednání žádosti žalobce. Žalovaný přitom vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a opatřil si dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu žalobce, zejména (i) informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 13. 3. 2020, Ruská federace. Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2019. Údaje o zemi, překlad; (ii) informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 2. 2020 Ruská federace. Informace Human Rights Watch , 14. 1. 2020 – Výroční zpráva Human Rights Watch 2020, překlad; a (iii) informaci OAMP ze dne 14. 8. 2019 Ruská federace. Bezpečnostní a politická situace v zemi. Zjišťoval též, zda od předchozí žádosti, resp. rozhodnutí o ní, došlo v průběhu času v zemi původu žalobce k takovým změnám, které by měly vliv na jeho hmotněprávní postavení jako žadatele o mezinárodní ochranu, resp. uprchlíka. Žádné takové skutečnosti však zjištěny nebyly, a ani sám žalobce nic takového netvrdil, ani neprokazoval. S takto provedeným a formulovaným hodnocením žalovaného se ztotožňuje i zdejší soud.
32. Konkrétně z výroční zprávy organizace Human Rights Watch za rok 2020 o zemi původu žalobce, jejíž překlad ze dne 10. 2. 2020 založil žalovaný do správního spisu, se podává, že ruské státní orgány perzekvovaly menšinové náboženské skupiny bezdůvodně označené za extremistické navzdory existenci důkazů, zejména pokud jde o společnost Svědků Jehovových. Za extremismus byli stíháni též členové určitých islámských skupin. V roce 2019 si nejméně dva stoupenci zesnulého tureckého teologa Saida Nursiho, odpýkávali trest odnětí svobody; čtyři byly téhož roku propuštěni; jeden z nich však ve vazbě nadále čekal na deportaci. Proti dalším dvěma probíhaly soudní procesy z obvinění z extremismu.

Z těchto informací však nevyplývá, že by konkrétně žalobci hrozilo jakékoliv nebezpečí rovnající se svou intenzitou pronásledování nebo hrozící vážné újme z důvodu, že v zemi původu v minulosti působil jako duchovní; žalobce ani netvrdil, že by byl stoupencem S. Nursiho. Žalobce přitom uváděl, že je stoupencem sunnitského islámu, tedy většinového islámu, a nikoliv menšinové náboženské skupiny. Z tohoto důvodu tedy ani dle názoru soudu neexistovaly v tomto smyslu indicie, že ve věci žalobce jsou dány skutečnosti, které by spadaly pod § 11a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – nebylo zjištěno, že by žalobce v důsledku svého předchozího působení jako duchovního mohl být vystaven pronásledování, nebo že mu hrozí vážná újma, a navíc, nešlo ani o skutečnosti nové, bez zavinění žalobce dříve neuvedené. Zbývá dodat, že v daném případě žalovaný použil dostatečně aktuální informace o zemi původu žalobce, kterými uvedené skutečnosti ověřoval. Ostatně, již NSS ve svém rozsudku čj. 6 Azs 109/2019-74, týkajícím se žalobce, v bodě [18] konstatoval, že „[k]líčovým zdrojem informací při rozhodování o mezinárodní ochraně je totiž vždy azylový příběh vyličený žadatelem, A z toho stěžovatelova [nynější žalobce – pozn. soudu] nelze učinit závěr, že by mu hrozilo pronásledování či vážná újma.“

33. Dále soud uvádí, že v průběhu řízení o žalobě proti prvnímu rozhodnutí o mezinárodní ochraně žalobce soudu doložil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 18. 5. 2017, čj. Nc 6005/2016-43, na který odkazoval i v žalobě proti rozhodnutí napadenému v nynější věci, které však k žalobě nepřipojil. Městský soud v Praze se v rozsudku ze dne 11. 4. 2019, čj. 2 Az 12/2015-102, uvedeným návrhem důkazu odmítl zabývat z důvodu vázanosti přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. a NSS tento závěr zdejšího soudu potvrdil, přičemž v bodech [22] a [23] vysvětlil, proč se žalobce nemohl v případě podání jeho první žádosti o mezinárodní ochranu dovolávat prolomení této zásady, které umožňuje pravidlo podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Toto ustanovení procedurální směrnice bylo možno přímo použít pouze v případě žádostí podaných po marném uplynutí transpoziční lhůty, tj. po 20. 7. 2015. Žalobce však svou žádost podal před tímto datem, tj. 30. 9. 2014. V daném případě tak uvedená skutečnost osvojení syna manželky žalobce v roce 2017 nemohla být v řízení o první žádosti zohledněna.

34. V nynější věci brání zohlednění této skutečnosti ve prospěch žalobce skutečnost, že osvojený syn žalobce v mezidobí, v každém případě však ke dni podání opakované žádosti žalobce, již nabyl zletilosti. Podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu platí, že

(1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

a) manžel nebo partner azylanta,

b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,

c) rodič azylanta mladšího 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 14, nebo

e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

35. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka azylanta, neboť ani jeho současná manželka, ani osvojený syn žalobce evidentně nespadají do žádné z uvedených kategorií rodinných vazeb. V případě manželky žalobce tomu tak bylo od počátku, v případě osvojeného syna nabytím jeho zletilosti, proto nelze žalobce k jeho osvojenému synovi na základě této právní úpravy sloučit. Jinak řečeno, tvrzení této skutečnosti ani v řízení o druhé žádosti žalobce nemělo relevanci, a proto nebylo potřeba tento závěr vyslovovat v rámci plného přezkumu žalobcovi opakované žádosti, když byl tento závěr zjevný pouhým srovnáním dat narození osvojeného syna a podání opakované žádosti žalobce.
36. Žalobce v žalobě dále odkazoval na znění ustanovení některých mezinárodních „lidskoprávních“ úmluv týkajících se práva na soukromý a rodinný život, jakož i na Ústavu ČR. Nic víc však k těmto odkazům příp. citacím ustanovení žalobce v žalobě nedodal. Soud se proto nemohl touto částí textu řádně zabývat, neboť žalobce konkrétně nspecifikoval, jaká porušení svých práv žalovaným dovozuje. Pokud měl žalobce obecně za to, že zamítnutím jeho opakované žádosti jako zjevně nedůvodné bylo porušeno jeho právo na soukromý a rodinný život, a tedy nedodrženy závazky ČR v této oblasti vyplývající z výše uvedených úmluv, soud k tomu ve stejné míře obecnosti dodává, že tomu tak není. Žádný právní předpis ani mezinárodní úmluva nezakotvuje nárok žadatele o mezinárodní ochranu či obecně cizince na to, aby žil v zemi dle svého vlastního výběru. Každý cizinec, pokud chce žít v jiné zemi, musí splňovat podmínky stanovené jednotlivými státy v právních předpisech. Udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany je sice také určitá forma „pobytového oprávnění“, tj. skutečnost, na základě které může cizinec legálně pobývat na území cizího státu, avšak k jejímu udělení musí vést skutečnosti a důvody opět stanovené v právní úpravě, jakož i v mezinárodních úmluvách. Jde přitom o institut zcela mimořádný, vyhrazený případům, kdy se lidé, cizí státní příslušníci, ocitnou v situaci, kdy je pronásleduje vlastní stát z mezinárodně uznaných nepřipustných důvodů, anebo jim z obdobných důvodů hrozí v zemi původu reálná vážná újma. Soud opakuje, že takové skutečnosti v případě žalobce opakovaně shledány nebyly. Sám dokonce připustil, že kdyby měl v ČR jiný pobytový titul, o mezinárodní ochranu by nežádal. Tím vlastně sám výrazně oslabil věrohodnost svého azylového příběhu a skutečnou intenzitu nebezpečí, které údajně ze strany své země pociťuje.
37. Žalobci přitom nic nebrání, aby si v ČR vyřídil pobytové oprávnění odpovídající jeho životní situaci podle zákona o pobytu cizinců. Ani samotná skutečnost, že žalobce chce v ČR žít rodinným životem, nebo že zde dokonce již tak žije, nemůže bez dalšího představovat důvod pro udělení mezinárodní či doplňkové ochrany. Navíc nelze přehlédnout ani fakt, že žalobce si tyto vazby v ČR vytvářel zcela vědomě v době, kdy věděl, že zde nemá žádný pobytový titul, a ze správního spisu, ani z vyjádření samotného žalobce nevyplývá, že by se o vyřízení pobytového oprávnění jakkoliv pokusil.
38. Z uvedených důvodů lze proto mít závěr žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce za správný, neboť žalobce se prakticky snaží pouze o to, aby zde mohl žít se svou rodinou. Jelikož neprokázal existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany – což opakovaně potvrdily soudy - bude muset tuto životní situaci řešit cestou režimu jiného právního předpisu.

39. Jelikož žalobce žádné jiné důvody své opakované žádosti neuváděl a ani nedokládal další podklady, které by měl žalovaný v jeho případě zohlednit, žalovaný vyhodnotil opakovanou žádost žalobce jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Soud se přitom s posouzením žalovaného zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany není prostředkem k upřesnění či doplnění skutkového stavu předcházející žádosti, ale naopak je prostředkem přezkumu skutečností či zjištění, která nebyla a ani nemohla být v předcházejícím řízení přezkoumána. Důvody, proč nemohly být určitá zjištění či skutečnosti uplatněny již v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany, přitom mohou být nejrůznější. Jak se již NSS k této otázce opakovaně vyjádřil, jedná se zejména o skutečnosti, ke kterým došlo během času (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Azs 43/2009-66, srov. též rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2012, čj. 9 Azs 13/2012-27). K takovým relevantním skutečnostem v případě žalobce nedošlo.
40. V případě podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu zákon nevylučuje opětovný plný přezkum tvrzeného azylového příběhu cizince. Dojde k němu však pouze za zpřísněných podmínek stanovených v § 11a odst. 1 zákona o azylu, a to z důvodů, které soud již vyložil výše. Tyto důvody však v případě žalobce splněny nebyly.
41. Soud proto neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v případě žalobce byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti z důvodu, že neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tyto závěry žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil a jejich opora je doložená správním spisem, zejména vlastními tvrzeními žalobce. Žalobní námitky tak nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. října 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně